

Вже на цій планеті, як в тюрмі

Ігор Павлюк

Вже на цій планеті, як в тюрмі.
Є церкви, є платні туалети.
На рвучкому вітрі перемін
Навіть не читаються газети.

Пахне правда, що я упізнав,
Мов перечепився через рейки,
Ніби куля, зліплена з лайна,
Чи вторинний голос канарейки.

Біль перлинний, звідки ти й кому?
Жись-горілка: кривишся, а дудлиш.
Любиш волю й долю, мов куму,
Доки в серці час настане судний.

Бо пройде закоханий Христос
По селу розпатланім, колгоспнім.
Не подасть руки йому ніхто
І байдужо не пошле на розпин.

Адже треба вистругать хреста,
Відкотити камінь, закотити...
І свята й дурацька простота
Буде кровцю вилами місити

І доїти Маньку чи Рябу,
На той світ курей смішних ганяти.
Бубабу собі та й бубабу
Попід ніс, як прадід під загату.

Бо немає другого Христа...
Є святі, пророки, цар і книжник.
Якщо й небо вже не висота,
То надія тільки на підсніжник.